

© Éditions Gallimard, 1946 pentru text și ilustrații
Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2013
pentru versiunea în limba română

2014

Editura RAO
Str. Bărgăului, nr. 9-11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Descrierea CIP poate fi consultată
pe pagina de internet a
Bibliotecii Naționale a României

ISBN 978-606-609-588-4

Lui Léon Werth

Le cer iertare copiilor că am dedicat această carte unui om mare. Am o scuză serioasă: acest om mare este cel mai bun prieten pe care-l am pe lumea asta. Mai am încă o scuză: acest om mare poate pricepe tot, chiar și cărțile pentru copii. Am și o a treia scuză: acest om mare locuiește în Franța unde îi este foame și frig. Are cu adevărat nevoie să fie alinat. Dacă toate aceste scuze nu sunt de ajuns, vreau atunci să dedic această carte copilului care a fost cândva acest om mare. Toți oamenii mari au fost mai întâi copii. (Numai că puțini dintre ei își mai amintesc.) Așadar, îmi corectez dedicația:

*Lui Léon Werth
pe când era băiețel*

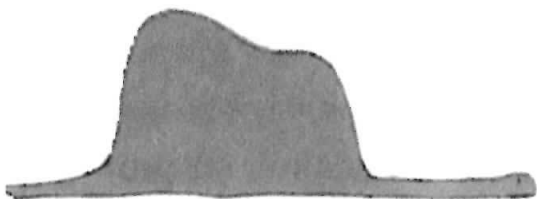
I

Când aveam șase ani, am văzut odată o minunată poză într-o carte despre Pădurea Virgină care se numea *Povești Trăite*. Înfățișa un șarpe boa care înghițea un animal sălbatic. Iată copia desenului:

Se spunea în carte: „Șerpii boa își înghit prada întreagă, fără s-o mestece. Apoi nu se mai pot mișca și dorm vreme de șase luni cât își fac digestia“.

M-am gândit mult atunci la aventurile din junglă și, la rândul-mi, am izbutit, cu un creion colorat, să fac primul meu desen. Desenul meu numărul 1. El arăta așa:

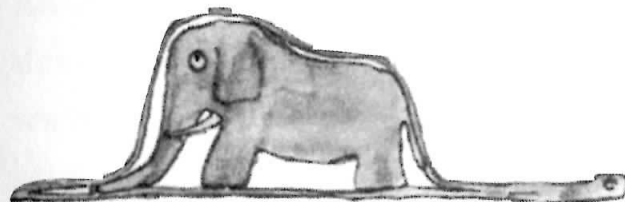

Mi-am arătat capodopera oamenilor mari și i-am întrebat dacă desenul meu îi speria.

Ei mi-au răspuns:

– De ce ne-ar speria o pălărie?

Desenul meu nu înfățișa o pălărie. El înfățișa un șarpe boa care înghițise un elefant. Am desenat atunci interiorul șarpelui boa, pentru ca oamenii mari să poată înțelege. Ei au mereu nevoie de explicații. Desenul meu numărul 2 arăta astfel:

Oamenii mari m-au sfătuit să las deoparte desenele cu șerpi boa deschiși sau închiși și să mă ocup mai curând de geografie, de istorie, de aritmetică și de gramatică. Astfel am abandonat, la vârsta de șase ani, o minunată carieră de pictor. Fusesem descurajat de insuccesul desenului meu numărul unu și al desenului

meu numărul doi. Oamenii mari nu înțeleg niciodată nimic singuri și e obositor pentru copii să le tot dea explicații.

Am fost așadar nevoit să aleg o altă meserie și am învățat să pilotez avioane. Am zburat cam peste tot în lume. Iar geografia, e adevărat, mi-a ajutat mult. Știam să deosebesc, de la prima ochire, China de Arizona. E un lucru tare folositor, dacă te-ai rătăci cumva pe timp de noapte.

Am avut astfel, în cursul vieții mele, o sumedenie de contacte cu o sumedenie de oameni serioși. Am trăit mult în preajma oamenilor mari. I-am văzut de aproape. Asta nu m-a făcut să am o părere mai bună despre ei.

Când dădeam peste câte unul care mi se părea mai isteț, făceam cu el experiența cu desenul meu numărul 1, pe care

l-am păstrat întotdeauna. Voiam să știu dacă pricepea cu adevărat. Dar îmi răspundea mereu: „Asta e o pălărie“. Atunci nu-i mai vorbeam nici despre șerpi boa, nici despre păduri virgine, nici despre stele. Încercam să-i vorbesc pe limba lui. Îi vorbeam despre bridge, despre golf, despre politică și cravate. Iar omul mare era foarte mulțumit că face cunoștință cu cineva atât de chibzuit.

II

Am trăit astfel singur, fără a avea pe cineva cu care să stau de vorbă cu adevărat, până când am avut o pană în deșertul Sahara, acum șase ani. Se stricase ceva la motor. Și cum n-aveam cu mine